РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект

З А К О Н

ЗА ДЕНОНСИРАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА КОНВЕНЦИЯ ЗА ЗАКОНОВАТА ЗАЩИТА НА УСЛУГИ, БАЗИРАНИ НА ИЛИ ПРЕДСТАВЛЯВАЩИ УСЛОВЕН ДОСТЪП

Член единствен. Денонсира Европейската конвенция за законовата защита на услуги, базирани на или представляващи условен достъп, ратифицирана със закон (ДВ, бр. 55 от 2003 г.)

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

Параграф единствен. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник".

Законът е приет от 42-ото Народно събрание на …….. 2014 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:

(Михаил Миков)

М О Т И В И

КЪМ ПРОЕКТА НА ЗАКОН ЗА ДЕНОНСИРАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА КОНВЕНЦИЯ ЗА ЗАКОНОВАТА ЗАЩИТА НА УСЛУГИ, БАЗИРАНИ НА ИЛИ ПРЕДСТАВЛЯВАЩИ УСЛОВЕН ДОСТЪП

Европейската конвенция за законовата защита на услуги, базирани на или представляващи условен достъп, е приета от Съвета на Европа на 24 януари 2001 г. и е влязла в сила на 1 юли 2003 г. Конвенцията е подписана от Република България на 21 ноември 2002 г., ратифицирана е със закон, приет от Народното събрание на 5 юни 2003 г. (ДВ, бр. 55 от 2003 г.), и е в сила за Република България от 1 ноември 2003 г.

През 2011 г. Съветът на Европейския съюз приема решение (Решение 2011/853/ЕС), с което разрешава подписването на цитираната конвенция от името на Европейския съюз (ЕС). Решението е прието на основание чл. 114 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), който определя компетенциите на институциите на ЕС и на държавите членки в областта на изграждането и функционирането на „вътрешния пазар". Изборът на правно основание е обоснован от възприетите от Съвета цели на Конвенцията от гледна точка на ЕС, а именно – да сближи законодателствата на договарящите се по нея страни, включително тези на държавите членки, с оглед на по-ефикасната борба срещу незаконния достъп до съответните услуги, като наложи приемането на общи дефиниции за забранените дейности и предвиди обща система на санкции и правови мерки. Основната цел на Конвенцията според Съвета, подобно на тази на Директива 98/84/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 ноември 1998 г. относно правната защита на услуги, основаващи се на или състоящи се от достъп под условие, е да се защити и подобри функционирането на вътрешния пазар, като се премахнат или предотвратят произтичащите от различията между националните законодателства пречки пред търговията, свързана със съответните услуги.

Решение 2011/853/ЕС на Съвета е обжалвано от Европейската комисия, подпомагана от Европейския парламент, като актът е отменен с Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 22 октомври 2013 г. по образуваното дело С-137/12 г. В т. 76 от Решението на СЕС съдът постановява, че с приемането на решението на Съвета се преследва основно цел, която има специфична връзка с международната търговия с разглежданите услуги, а именно – въвеждането на сходна защита на територията на европейските държави, които не са членки на ЕС, така че да се насърчи доставката в тези държави на посочените услуги от доставчици от

ЕС. Това обстоятелство налага избора на чл. 207, параграф 4 от ДФЕС, отнасящ се до общата търговска политика на ЕС, като правно основание за приемането на решението за подписване от Европейския съюз на Европейската конвенция за законовата защита на услуги, базирани на или представляващи условен достъп. Според Съда подобряването на условията на функциониране на вътрешния пазар се явява акцесорна цел на решението на Съвета, която не обосновава приемането на акта въз основа на чл. 114 от ДФЕС.

С оглед на така постановеното от СЕС решение на основание чл. 3, параграф 1, буква „д" от ДФЕС подписването на Конвенцията от страна на Европейския съюз е от неговата изключителна компетентност. Съгласно чл. 2, параграф 1 от ДФЕС, когато на ЕС е предоставена изключителна компетентност в определена област, само той може да законодателства и да приема правнообвързващи актове, докато държавите членки имат тази възможност единствено ако са оправомощени за това или с цел прилагането на актовете на ЕС. В случая не е налице делегиране на компетентност (специфично оправомощаване) на държавите членки от страна на ЕС за предприемане на мерки във връзка с определянето на общата търговска политика по отношение на услугите, базирани на или представляващи условен достъп. Предвид това, и при прилагане на принципа на лоялното сътрудничество държавите членки са длъжни да се съобразят с разпределението на компетентности между тях и ЕС, като за тези държави членки, които вече са подписали и ратифицирали конвенцията, това се изразява в оттегляне на техните ратификации.

За изпълнение на посочените ангажименти на Република България като държава – членка на ЕС, е необходимо денонсирането от нейна страна на Европейската конвенция за законовата защита на услуги, базирани на или представляващи условен достъп. В тази връзка на основание чл. 85, ал. 1, т. 5 и 7 и ал. 3 от Конституцията на Република България денонсирането на Конвенцията се извършва от Народното събрание със закон, с оглед на което е изготвен и настоящият законопроект.

ЗА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Даниела Бобева)